

HARLEQUIN®

004
APRILL

INTRIG

JESSICA ANDERSEN

**ETTEKIRJUTUS:
MUUTUMINE**

1. peatükk

„Ma pole kunagi varem kedagi sinusarnast kohanud.“ Zed Brimley silmad välgatasid, kui ta mängis kolme sädeleva körvarõngaga Ike Rombouti körva küljes. „Sa oled teistest naistest... erinev. Iseseisev. Vähenoudlik.“

„Tark mees. Meelitustega jõuad sa kaugemale.“ Ike puges Zedile lähemale. Mees oli kolm aastat Bostoni üldhaiglas töötanud ning oli naise selle nädalavahetuse voodikaaslane. Zedi liigutus õotsutas tõusvat suusatõstukit, millel nad parajasti olid.

Naine tõmbas suusamütsi üle kõrvade, mille ümber turritasid lühikesed mustad juuksed, ning vaatas üle suusanolvade, mis sädelesid valgelt Vermonti täiusliku talvise taeva all.

Võtame seda kui isiklikku vestlust, mitte kui tööalast pläma, mõtles naine, hingates sügavalt sisse jäükülma õhku ning tundes keha vastas Zedi ihm kindlat survet.

Tööalases mõttes oli ta tõsise jama äärel. Isiklikus plaanis aga oli Ike täpselt seal, kus tahtiski olla – ta veetis nädalavahetuse koos nägusa ja sarmika mehega.

Zed naeratas talle. „Kas tahad pärast seda aja maha võtta? Mulle kuluks küll midagi soojendavat ära.“ Mehe kulmukergitus vihjas, et ta ei pidanud kohvijoomist silmas. „Kes esimesena alla jõuab, saab poosi valida?“

„Mina valin mullivanni,“ ütles Ike, pööridades mõttes silmi. Enamikule meestest meeldis, et ta eelistas seksimise ajal peal olla. Nad ei uurinud selle põhjust ega pannud

teda tunnistama, et ta ei talunud lõksulangenu tunnet. Ent Zed oli üks neist, kes tahtis saada midagi võimatu.

See oli nende igas muus mõttes täiusliku suhte ainus viga.

„Kõlab, nagu meil oleks plaan.” Kui tõstuk jõudis nõlva tippu, hüppas Zed lumele ning suusatas suusaraja poole, hüüdes üle õla: „All näeme. Viimane teeb õhtusöögi välja!”

Ike naeratas, hüppas tõstukilt alla ning järgnes mehele sujuvalt oma mustadel läikivatel suuskadel. Just *sellised* väljakutsed talle meeldisidki. „Pane siis juba oma krediitkaart valmis,” hüüdis naine, „sest siit ma tulen!”

Zed naeris ning häälles helisenud mehelik pilge kadus jäiise külgtuule puhangusse. Ta oli riitetunud liibuvasse musta joppi ja vatipükstesse, tema võimas figuur põikas lume tuisates mööda lihtsamal rajal suusatavast keskealisest naisest, seejärel sööstis ta edasijõudnute rajale.

Ike’is süttis erutus, milles loid lõkkele armastus väli-tegevuse vastu ning kiirusest ja ohust tulenev põnevus. Ta hõiskas ja järgnes mehele, kihutades mööda ülemist rada. Köhtu pitsitama ajav maelangus tõstis ta mõneks hetkeks õhku.

Naine kallutas suuski allapoole ning tundis, kuidas jalalihased pingesse tömbusid. See oli märk sellest, et ta oli end liiga lõdvaks lasknud. Ent nüüd, kui asjad muutusid vaiksemaks nii tema vabakutselisel uurival töökohal kui ka „tõelisel” Bostoni üldhaigla kommunikatsioonidirektori ametikohal, võis ta tegelda tähtsamate asjadega, näiteks treenimisega. Või enese välja elamisega.

Mitte mingil juhul ei lasknud Ike endal rutiiini mattuda. See oli igavate kontorirottide jaoks. Tema aga oli hoopis spontaanne ning elas piiri peal.

Seepärast kisas ta kuulda valt, kui keeras kahe lumise männi vahele ning ümber nurga. *Seal!* Zedi tugev figuur siksakitas eespool, õrritades ja narritades naist.

Ike lõi pea selga ning tundis, kuidas naer peale kippus. „Oled valmis või mitte, aga siit ma tulen!” Ta lisas järgmises kurvis kiirust, keskendudes kallima laiale seljale, mis kadus kurvis silmist.

Ike kuulis teravat raksatust ning arvas hetkeks, et mõni lähedaloleva puu oks murdus. Seejärel keeras ta kurvi ja nägi rajal üht keha lösutavat. Naise hing jäi rinnus kinni ning ta karjus: „Zed!”

Liikudes peatumiseks liiga kiiresti, üritas ta ringi keerata, kuid tabas lahtise lume all olevat jäälakamat. Ike karjatas ning libises küljega edasi, kaotades kontrolli.

Naise suusad haakusid haiglase jõnksatusega Zedi liikumatu keha külge. Ike paiskus inertsist edasi ning maailm plahvatas ühes keerleva taeva, lume ja puudega. Ta kerkis kaks korda õhku, prantsatas maha ning lohises allamäge.

Siis kuulis ta teist raksatust. Tundes selles ära püstoli lasu, haaras naine relva järele, mida kandis tavaliselt vabakutselisel tööpostil olles. Ent 5,6-millimeetrine püstol polnud seal. Ta oli ju puhkusel, kurat võtaks!

Üheksa ei hooli sellest, ütles nõrk hääleke tema peas. Nad püüavad su kinni, kust aga saavad. Max Vasek hoiatas sind, kuid sina ei uskunud teda.

Ike'i süda tagus, kukkumise mütsatus summutas pea aegu kõik teised häaled ümbruses, ta rüseles, et tagasi jalule saada. See ei olnud võimalik. *Palun, jumal, tee nii, et see oleks õudusunenägu.*

Aga ta teadis, et see polnud unenägu, selsamal hetkel, kui nurga tagant ilmus järgmine suusataja, nägi Zedi liiku-

matut keha ning karjatas ehmunult. Ilmus teine suusataja, seejärel kolmas. Ike kuulis nende hüüdeid, nägi neid met-sikult Zedi poole vehkimas, seejärel allapoole nõlvaku suunas, kus lamas tema ise.

Üks neist suusatas tema juurde, ta oli pikk, laiaõlgne mees, kes paistis olevat varastes neljakümnendates. Ta oli riitetunud üleni halli, tema silmi katsid tumendatud klaasidega suusaprillid. Mees kükitas Ike'i kõrvale. „Lama vaikselt. Suusapatrull on siiapoolle teel.”

„Aita mul nendest lahti saada.” Ike jõnksatas oma suuskade poole, kirudes sidemeid, mida ta tõmbas harjumuspäraselt liiga pingule, et saavutada nõlvadel maksimaalne kiirus. „Ma töötan haiglas. Ma võin teda aidata.”

„Sa oled vigastatud. Peaksid...”

„Jää vait ja aita mind!” nähvas Ike ja kui tema abistaja naist tagasi maha surus, päästis ta end vabaks, ajas jalule ning liipas ülesmäge.

Ta tegi endale läbi rahvahulga teed ning vajus Zedi jõuetu keha kõrvale. Mehe vereplekilise käsi oli kaela kõrval ning lumi tema all lödine ja verine.

„Oh, jumal. Zed.” Ike surus oma käe mehe käele, püüdes niiviisi verest tühjaks jooksmist takistada.

„Sa ei tohiks teda puudutada,” ütles üks naisehäääl rahva seast. „See pidi küll olema üks õudne kukkumine. Ta oleks võinud murda oma selgroo või midagi.”

Ike pööras pead ning vahtis rääkija poole, kelleks osutus purpure kapuutsiga teismeline lumelaudur. „Jää vait ja helista uesti suusapatrullile. Ütle, et meil on vaja helikopterit ja politseid.”

Naine ei maininud tulistamist, sest tal polnud küsimusteksti ja paanika puhkemiseks aega. Praegu kuulus kogu tema

tähelepanu Zedile. Pealegi, see polnud juhuslik laskmine, mis oleks ülejäänud rahva ohtu seadnud.

Ei, oli olnud vaid üks sihtmärk ning tulistaja oli ammu jalga lasknud.

„Pea vastu, Zed, jäää minuga.” Naine jätkas surve hoidmist ning otsis samal ajal teist haava, ent näis, nagu oleks Zed saanud vaid ühe kuuli. Kahjuks oli see olnud hirmus lask. Ike oli arvutiinimene, mitte arst, kuid tundis arteriaalse verejooksu alati ära.

„Kus see kuramuse suusapatrull on?” hüüdis ta, hääl paanikast kile, kui õhk Zedi kopsus korises.

„Peaaegu kohal,” ütles keegi. Zed oigas ja liigutas veidi, võideldes teadvusetusse langemisega.

Ike püüdis haava kinni hoida, kuid mees üritas kätt ära tõmmata. „Lama rahulikult, Zed. Kohe saabub abi.”

Zed karjus valust, avas silmad ning vaatas paar sekundit metsikult ringi, seejärel jäi naise nägu vahtima. Tema suu tömbus uskmatuses irvele, siis püüdis ta midagi öelda.

„Kuss.” Ike kummardus lähemale, püüdes meest rahva eest varjata ning katta halli tooni, mis Zedi nahal üle võimust võttis. „Ära räägi. Keskendu hingamisele, eks?”

Zed ajas end ülespoole ning haaras vaba käega Ike'i randmest, hoides sellest kinni, justkui hakkaks ta uppuma. Silmad naise omades kinni, suutis ta küsida: „*Miks?*”

Pisarad mööda nägu alla voolamas, kummardus Ike lähemale ja ütles: „Tsst. Lihtsalt hinga.” Ent sügaval sisimas torkas teadmist süütunne, sest ta teadis täpselt, milks. Snaiper polnud tahtnud Zedi tulistada.

Kuul oli möeldud talle.